

Emlékezz az életre!

Lukács 24,1-12

¹A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. ²A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, ³és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. ⁴Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. ⁵Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: "Mit keresitek a holtak között az élőt? ⁶Nincs itt, hanem feltámadt. **Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: ⁷az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia."** ⁸Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, ⁹és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. ¹⁰A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, ¹¹de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. ¹²(Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.)

Memento Mori!

Emlékezz a halálra!

A latin ókori bölcsesség mondja ezt. Annak a hadvezérnek, aki népeket leigázva dicsőségesen vonult be Róma utcáin, suttozták a fülébe: Memento Mori. Bármilyen sikeres is az élet, bármilyen magasra is jutsz, bármilyen dicsőség is vesz körül: a halál még ott vár rád az út végén. Erről ne feledkezz meg!

A halál fogságából bármennyire is szeretnénk, nem tudunk szabadulni. Nem tudjuk kifeszíteni, nem tudjuk elvágni, nem tudjuk eltüntetni a halál cellájának rácsait. A halál, mint végső ellenség ott komorodik az élet horizontján. Mi pedig egyedül beletörődéssel tudjuk fogadni, ahogy a népi bölcsesség is mondja: bizony a halál az élet része. Elkerülhetetlen, egyszer mindenkinek, aki megszületett, meg kell halni. Memento mori!

Ahogy látjuk a tanítványok sem tudtak másra gondolni. Jézus meghalt. Vége az egésznek. Júdás öngyilkos lett. Péter magába roskadt. Tamás hazament. Maradt ugyan még néhányan, és ott van még néhány asszony is, de gondolataikat az tölti el, hogy vajon ők megússzák-e, vagy ők is úgy végzik, ahogy Jézus. Elbújva a világ elől, keserű könnyekkel telt ünnepet ülve, maguk sem tudják mi fog történni, csak várnak. Jézus meghalt. Minden szavuk, minden gesztusuk, minden mozdulatuk erről szól. Nincs tovább.

Nyilvánvaló, hogy a tapasztalat szól belőlük, mint ahogy a római bölcsesség és a népi bölcsesség is ezt mondja: az élet része a halál. A tapasztalat, amelyet olyan nehéz a hit szolgájjává tenni. Pont ezért nehéz kérdés a feltámadás, mert nincs rá analógia, nincs rá megismétlődő tapasztalat, csakis egyetlen esetről tudunk. Sem Jézusig, sem utána nem történt hasonló eset, s épp emiatt, nagyon nagy kétely lengi be a feltámadás történetét, ha racionálisan akarjuk megközelíteni. Mert a ráció a tapasztalatokra épül, s ami nem történik meg legalább kétszer, az bizony nem racionális. A tanítványoknak sem volt az húsvét hajnalán. Az asszonyok beszámolóját megzavarodott, hiteltelen mesének hiszik. Mert tudják, aki meghalt, az meghalt.

Mint ahogy mi is tudjuk, hogy aki meghalt, az meghalt. Jézusról a legtöbben elfogadjuk, hogy élt 2000 évvel ezelőtt, hogy jól cselekedett mindenkivel, hogy ártatlanul halt meg. De tegyük szívünkre a kezünket: ki mit hisz el a húsvétból? Ki mit hisz el abból, hogy Jézus, a halott Jézus feltámadt húsvét hajnalán, és ma is él?

A mai felolvasott alapigében azt mondják az angyalok: Emlékezzetek vissza!

MEMENTO! De ne csak a halálra!

Emlékezzetek vissza! Az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.

Emlékezzetek! Jézus beszélt arról, mi fog történni. Emlékezzetek!

A tanítványok háromszor is hallhatták, mi fog történni majd Jeruzsálemben, amikor Jézus felér oda Galileából. „Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.”

Érezzük, hogy van egy fordulat ebben a kijelentésben. Mégpedig a **DE** szócska jelzi, hogy valami furcsa dolog, valami ellenkező dolog fog történni. Ugyan meg kell halnia Jézusnak, DE! A halál nem tarthatja meg őt a saját hatalmában, mert Jézus erősebb!

Amikor Jézus elmondja mi fog történni vele Jeruzsálemben, érdemes megnézni, mit mond Péter: Isten mentsen Uram! Ez nem történhet meg veled. Mit mutat nekünk Péter válasza? Meg sem hallja, mit mond Jézus a mondat végén. Csak addig jut el, hogy szenvedni fog és meg fog halni. Azt nem hallja, hogy fel fog támadni.

Jézus háromszor mondta el, hogy mi fog vele történni Jeruzsálemben. Más helyeken (Mt17,23) azt olvassuk: „*Ekkor igen elszomorodtak.*” Miért szomorodtak el? Mert fel fog támadni?

Az utolsó vacsora alkalmával Jézus az Ószövetségből idéz: „*Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai, így ti is ma mindnyájan megbotránkoztok bennem. De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába*” Senki sem örül, hogy a nehézségek után lesz újra találkozás, hanem mindenki hallgat, kivéve újra Péter, aki fogadkozik, hogy ő bizony sohasem hagyja el Jézust.

Jézus sokszor szólt előre a tanítványoknak, elmondta hónapokkal, hetekkel, napokkal előtte is, hogy mi fog történni, de hiába. Nem emlékeztek.

Miért? Mert tele volt saját tapasztalataikkal a szívük, mert tele volt saját gondolataikkal a fejük. Eszük ágába sem jutott, hogy figyeljenek arra, amit Jézus nekik előre megmondott, megígért. Csak addig hallották a mondatot, hogy meg fog halni. S ez már akkor is és majd húsvét reggelén is nagy szomorúságot okozott nekik. Milyen különös ez a magatartás! Ami racionálisan nem megmagyarázható, az már el sem ér a fülükig, nemhogy a szívükig.

Testvérek! Vannak tanítványok, akik csak nagypéntekig tudnak Jézusban hinni. Mert a fejük, mert a szívük nem engedi elhinni, hogy Jézus valóban igazat beszélt volna korábban, hogy aztán a feltámadás tanúi később igazat írtak volna le az evangéliumokban, mert az nem racionális. Igen Testvérek! A feltámadás valóban nem racionális, logikailag, értelmileg nehezen bizonyítható. De a feltámadás igenis megtapasztalható. Mert, aki feltámadt, Jézus, ma is él és ma is megtapasztalható személy. Ugyanis az Isten az embernek nem csupán értelmet adott, hanem lelket is (amelyek természetesen nem zárják ki egymást), de az élet más és más színterét képesek megtapasztalni. A lelki tapasztalás nem kevesebb, mint a fizikai, anyagi megtapasztalás. A lelki megtapasztalás több attól, hogy mikor milyen hangulatban vagyok, a lelki megtapasztalás a nem látható, DE LÉTEZŐ világ megtapasztalása Isten ígésén keresztül. Amikor egy egy ígéret valóra válik, amikor Isten belenyúl az életembe és csodát tesz, amikor érzem, nem magam vagyok, mert ott van Isten mellettem. Ezek nem halucinációk, mint ahogy Jézus feltámadása sem halucináció volt, hanem konkrét megtapasztalt valóság. Él az Úr! Feltámadt! Valóban feltámadt!

Testvérek!

Hogyan is vagyunk mi Isten ígéreteivel? Isten ígésével? Hogyan is hallgatjuk mindazt, amit nekünk mond?

Ameddig a tapasztalatok engednek, addig jöhet, addig engedjük Isten beszédét, de mihelyst a ráció ellenáll, onnantól akadályokba ütközik Isten szava az életünkben? Mit is mond nekünk az Ige?

1. *Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt. 2Kor 4,14*
2. *Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és hatalmával minket is fel fog támasztani. 1Kor 6,14*
3. *Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. Rm 8,11*

Testvérem!

Hiszed, hogy Isten feltámasztotta Jézust?

Hiszed, hogy Isten feltámaszt téged is?

Jézus feltámadt a halálból, és ezzel kinyitotta a halál fogságának ajtaját, de hogy szabadok lehessünk, bizony hinnünk kell abban is, hogy nekünk is lesz feltámadásunk. Mert csak ez a hit szabadít meg bennünket az értelmetlenség terhétől, ez a hit ad erőt, hogy nem véletlenül és céltalanul bolyongunk itt a Földön, hanem Isten teremtő szeretete adta az életünket és adja meg Jézus feltámadásában az örök életünket is.

Emlékezzetek! Emlékezzetek vissza, hogy mit mondott nektek Isten az ő igéjében! „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van.” Aki hisz abban, hogy Jézus önmagát adta halálba, hogy nekünk ne kelljen meghalnunk, aki hisz abban, hogy Jézus feltámadt a halálból, hogy nekünk is biztosítsa feltámadásunkat, annak örök élete van. Emlékezzetek vissza, mint mondott nektek az Úr!

Testvérek az úrvacsorában is emlékezni fogunk, Jézus megváltó halálára és a halált legyőző feltámadására. Erre készüljünk!